MANUAL ALTERNATIV LA ISTORIA JIDANILOR (1)

Calin Kasper

Incorect Politic

Iulie 18, 2024

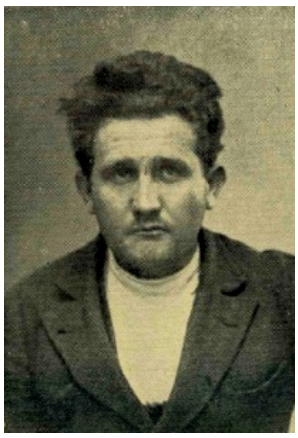

Manual alternativ la istoria jidanilor (1)

Max s-a născut la Bârlad, în anul 1898, dintr-o familie de evrei. Devenise comerciant, dar în loc să-şi vadă de comerţ, se simte atras încă din fragedă tinereţe de ideologia bolşevică. Asta îl face să înceapă o activitate subversivă, care-i va aduce o condamnare de 10 ani, pe care începe să şi-o ispăşească la Văcăreşti. În februarie 1920, fiind dus la judecătorie ca martor la procesul complotului comunist de la Vitan, se preface că vrea să meargă la latrină, dar pe când era condus pe coridor, fuge pe o uşă laterală şi iese în curtea din dos. Reuşeşte apoi să dispară ziua în amiaza mare, ajungând la vechea lui gazdă, Julieta Holtzman.

Ajutat de complici, n-o ia direct spre Moldova, unde bănuia că era deja aşteptat, ci pleacă la Timişoara, trece ilegal frontiera, apoi prin Bulgaria ajunge la Odessa, taman la timp ca să participe la demonstraţia oamenilor muncii de 1 Mai. Aici era centrul de spionaj şi şcoala de terorism a sovieticilor. Max Goldstein îl caută pe şeful serviciului, evreul Abraham Grinstein, căruia îi propune colaborarea, prin executarea unor acte de sabotaj asupra instituţiilor de stat româneşti.

Max era expert în tehnica pirotehnică şi ştia mai totul despre prepararea explozibililor şi producerea bombelor artizanale. Încă din copilărie îi plăcuse să confecţioneze artificii şi pocnitori cu praf de puşcă, preparat de el însuşi. Experimentele lui au mers atât de departe, încât o dată, pe când pisa un amestec exploziv într-un mojar, acesta i-a explodat în mână, smulgându-i-o din cot. Mâna dreaptă a trebuit să-i fie amputată. Ca să se poată folosi totuşi de ciotul rămas, şi-a prins în prelungirea braţului un cârlig de oţel atât de ascuţit la vârf, încât putea lesne străpunge pe oricine i s-ar fi împotrivit.

La Odessa a urmat şcoala de terorişti, mai întâi ca elev apoi, – după ce a dovedit că avea cunoştinţe avansate în tehnica diversiunii – a ţinut şi cursuri practice novicilor, despre cum se confecţionează o bombă artizanală şi cum trebuie ea amplasată. La aceste demonstraţii, i-a uimit pe profesori cu îndemânarea lui, fiindcă el cu o singură mână, lucra mai repede şi mai precis decât toţi ceilalţi, cu două mâini.

Mai ales Grinstein era fericit că dăduse peste un astfel de expert, cum nu mai exista altul în toată Rusia: fără sentimente, crud şi curajos, inteligent şi decis şi mai ales, care purta în suflet o ură cumplită pentru tot ce era românesc. În toamnă Max s-a întors în România, cu planuri criminale. El plănuia să întreprindă sabotaje pe teritoriul românesc.

Ajuns la Bucureşti formează, conform strategiei imaginate de Grinstein, o troică. Aceasta era o organizaţie subversivă, formată numai din trei inşi. Experienţa în câmp operativ arătase că grupul cel mai eficient era cel de trei. De aici şi denumirea de troică. În scurt timp, prin vechi cunoştinţe din Bucureşti, reuşeşte să formeze o troică proprie: el, Leon Lichtblau şi Saul Osias. Ca să nu-şi piardă dexteritatea şi îndemânarea cu problemele organizatorice, Max pune la cale deraierea trenului de lux Simplon, între Ciocăneşti şi Chitila. Neavând explozibil, face rost de o cheie franceză şi încearcă să demonteze eclisele prinse cu şuruburi, la ambele capete ale unei porţiuni de şină.

Totuşi operaţia de deşurubare a piuliţelor nu s-a putut desfăşura cum a plănuit, pentru că neavând decât o mână, n-a putut bloca capetele de şuruburi, care se încăpăţânau să se rotească o dată cu piuliţele. Neputând desface toate şuruburile până la venirea trenului, prima încercare de deraiere a Simplon-ului a eşuat. El nu era însă omul care să se dea bătut, aşa că a pregătit o a doua încercare. Şi-a procurat explozibil, o ţeavă de plumb, o capsă cu fulminat de mercur şi din toate acestea a confecţionat cu multă ingeniozitate o bombă artizanală, pe care a pus-o sub o traversă, cu puţin timp înainte de trecerea Simplon-ului. Când roata locomotivei a turtit capsa de pe şine, aceasta a inflamat praful de puşcă din ţeava de plumb, flacăra fiind transmisă la explozibil, care explodând, a aruncat în aer primul vagon în care – după toate informaţiile lui Max – ar fi trebuit să se afle cel pe care sovieticii ar fi vrut să-l vadă cât mai curând pe năsălie: Constantin Argetoianu, duşmanul îndărătnic al comunismului. Aceasta era cea mai importantă misiune pe care o primise.

Constantin Argetoianu chiar s-a aflat în acel vagon! Numai că, ori calculele lui Max au fost greşite, ori praful de puşcă îndesat prea tare în ţeava de plumb a ars prea repede, ori nenorocitul de Simplon a redus tocmai atunci viteza, ca mecanicul să aibă timp să se scarpine în fund, ori poate a fost îngerul păzitor al lui Argetoianu care a încurcat lucrurile, nu se ştie. Cert este că explozia a distrus partea din faţă a vagonului, dar Argetoianu a scăpat neatins, aflându-se în partea din spate a vagonului avariat.

Înfuriat de această festă a soartei, Max pune la cale o lovitură teribilă, care urma să zguduie din temelie burghezia română, asupritoarea cruntă a muncitorilor ce trudeau în fabrici şi uzine. Voia totodată să se poată prezenta în faţa tovarăşului Grinstein cu o mare realizare, ca să justifice nu numai încrederea acordată, dar şi sumele imense pe care le-a primit de la sovietici, pentru a-i înlesni îndeplinirea misiunilor pe teritoriul românesc.

Va urma

Fragment din romanul “De la inimă spre cer”